

Tisztelt Ünneplő Szigetszentmiklósi Polgárok!

"És kérdik, egyre többen kérdik, Hebegve, mert végképp nem értik – Ők, akik örökségbe kapták –: Ilyen nagy dolog a Szabadság?"

Fogalmazta meg az 1956-os forradalom és szabadságharc idején Márai Sándor a kritikát Hazánk és az itt élők sorsa iránt kevés együttérzést mutató országokkal és népekkel kapcsolatban. Történelmi, politikai és személyes beszélgetések és megnyilvánulások során azóta is fel-fel üti magát a vélemény, miszerint máshogy alakult volna történelmünk, ha a szabadság és a demokrácia jegyében több megértést, együttérzést és segítséget kaptunk volna azoktól, akik akkor szabadságban és függetlenségben élhettek. A tisztelt közönséggel teheti fel magának a kérdést, miszerint "hogyan kapcsolódik ez 1848. március 15-hez". A válasz természetesen nem az ünnepi beszédek összekeverésében keresendő.

Ha megfigyeljük a ma élő magyarság jelentős részének a hozzáállását hazánk múltjához és jelenéhez, kellő önkritikával megállapíthatjuk, hogy mintha Márai Sándor ezt rólunk írta volna. Sajnálatos módon, időben minél távolabb kerül egy társadalom egy sötétebb korszaktól, annál kevésbé tudja azt megérteni, következésképpen annál kevésbé tudja jelenlegi helyzetét értékelni. Elmondható, hogy a ma élő fiatal generációk már örökségbe kapták a szabadságot, akárcsak a nyugati országok népei az idézett korban. Ma már a diktatúra és az elnyomás – együtt a múlt számos egyéb szörnyűségével – leginkább csak a tankönyvekben, filmekben, esetleg az idősebb generációk elmondásában és a mostanihoz hasonló megemlékezéseken jelenik meg számunkra. Boldognak és hálásnak kell lennünk emiatt, hiszen szerencsétlenebb korokban élő ősaink számára mindaz, amit mi magától értetődőnek veszünk sokszor, nem létezett még akkor sem, ha százezrek áldozták érte életüket.

A több mint 165 esztendő távlatából már igen nehéz megértenünk március 15-ét és az azt követő szabadságharcot. Ami talán még ennél is nehezebb, hogy ennek jelentőségét gyermekeinknek, unokáinknak hatékonyan továbbadjuk. Akkor, amikor egy repülőút megszervezése egy számítógép segítségével az ebédszünetben lebonyolítható, nem egyszerű dolog átérezni a röghöz kötöttség elleni harc fontosságát. Egy világban, ahol a modern technika vívmányainak köszönhetően a másodperc töredéke alatt bárki bármit a nyilvánosság tudtára hozhat szabadon, nehéz beleképzelni magunkat a sajtó szabadsága és a cenzúra eltörlésének lelkes követelésébe. Pedig ahhoz, hogy közelebb kerüljünk lélekben a márciusi ifjakhoz és a nagy történelmi személyekhez, éppen erre lenne szükségünk.

Mi azért vagyunk itt, hogy emlékezzünk az 1848-as forradalomra és szabadságharcra. Ahhoz azonban, hogy őszintén és méltóképpen ki tudjuk fejezni tiszteletünket neves és névtelen hőseink előtt, nem elegendő a nevüket felsorolni vagy róluk és tetteikről – olykor hűvös tárgyilagossággal – beszélni. Ezzel szemben, törekednünk kell arra, hogy minél mélyebben megértsük és átéljük az ő gondolataikat és cselekedeteiket. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az értetlenség és érdektelenség csapdájába essünk, ami oda vezet, hogy azon kapjuk magunkat, hogy hebegve mi is feltesszük magunknak a kérdést "*olyan nagy dolog a Szabadság*". Nem eshetünk abba a tévhitbe, hogy azok az emberek, akik a Hazáért és a Szabadságért haltak meg, nem volt más fontos dolog az életükben. Olyan emberek ezreire emlékezünk ma, akik szülőt, szerelmet, gyermeket, karriert és hosszú, ígéretes életet tettek kockára, hagytak hátra, majd sok esetben veszítettek el. Minden bizonnyal számukra mindezek ugyanolyan jelentőséggel bírtak, mint a mai ember számára. Amikor halljuk és olvassuk a csatákban elesettek számát, vajon hajlandók és képesek vagyunk-e felfogni és átérezni, hogy mennyi fájdalom, mennyi gyász, mennyi értelmetlen halál, szenvedés és szertefoszlott

álom van e tömegek mögött. Meggyőződésem, hogy amint megkíséreljük ezt, egy lépéssel közelebb kerülünk ahhoz, hogy megértsük 1848 üzenetét, jelentőségét és mai célját. Ennek következtében pedig könnyebben tudjuk értékelni azt a Szabadságot, amely értékét már-már hajlamosak lennénk elfelejteni. Ezért kell minden évben emlékeznünk 1848-ra, és történelmünk hasonlóan fontos eseményeire. Nem az aradi 13-nak, a csatában elesett hősöknek, a gyászoló édesanyáknak, hitveseknek és árváknak van szüksége az emlékezetre és tiszteletadásra. Nekünk mai magyaroknak kell ezeket felismernünk, hogy jeles és jeltelen napjainkon úgy tudjunk cselekedni, ahogy az nemzettársaink és hazánk javát is szolgálja. Nem könnyű feladat méltónak maradni azokhoz a hősökhöz, akikre ma emlékezünk, de hiszem, hogy az elhatározás és törekvés már önmagában egyéni és közösségi épülésünket szolgálja.

Tisztelt Szigetszentmiklósi Polgárok!

1848. március 15-e dicsőséges, örömteli nap volt, mert nyilvánvalóvá vált a magyarság és a világ számára, hogy van remény a függetlenségre, szabadságra. Gondoljunk a mai ünnepen és a hétköznapi teendői között azokra, akik abban az időben aktuális önös gondjaikat és érdekeiket félretéve egy szabad és független Magyarország reménységében szolgálták a Hazát és a jövő nemzedékének javát.

A gondviselésnek hála már több mint fél évszázada fegyveres harcok nélkül élhetjük mindennapjainkat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lennénk kitéve különböző hatalmak és erők elnyomásának ma is, és ne kelljen időről-időre megharcolnunk a függetlenségünkért és a szabadságért. Természetesen a körülmények megváltoztak az elmúlt másfél évszázadban, de a történelmet alakító emberi hatalomvágy és zsarnokság ugyanaz maradt, még ha formát is váltott.

A ma élő magyarság számára nem a pesti utcákon kell kiállni a császár és szövetségeseinek a katonáival szemben. Ettől függetlenül ne áltassuk magunkat azzal, hogy ne lennének hatalmasságok és szövetségesek, akik érdekét éppen az szolgálja, ha Hazánk különböző módokon van alávetve más erőknek. Ha figyelmesek vagyunk, felismerhetjük a XXI. század gyarmatosítási törekvéseit, a császári csapatokat, helytartókat.

Hálára és büszkeségre adhat okot az is, hogy a magyar emberek összefogásának köszönhetően az elmúlt években számos csatát nyertünk meg. Meggyőződésem, hogy e győzelmek áldását több millió polgár, nap mint nap a saját bőrén érezheti. Okkal bízhatunk benne, hogy Hazánk egy olyan pályára állt rá, amely az évszázadokon át áhított jobb és boldogabb jövő irányába vezet. Egy Magyarországhoz, ahol az emberek anyagi és személyi biztonsága mellett érvényre jut március 15. elsődleges vágya és igénye: "*Legyen béke, szabadság és egyetértés.*"

A múlt hőseire való tiszteletteljes emlékezés adjon erőt ahhoz, hogy napi terheinket hordozni és kisebb nagyobb küzdelmeinket sikerrel megvívni tudjuk. Kívánom mindnyájunk számára, hogy 1848. március 15-e dicsősége és öröme járja át életünket és érzéseinket a mai napon és a jövőben egyaránt. A történelmünk mögött elhelyezkedő fájdalomra és méltatlanságra való emlékezet pedig indítson minket öröme és hálára, amiért harc és hiábavaló vágyakozás helyett, nekünk annyi feladatunk van, hogy megbecsüljük és megőrizzük a Szabadságot és függetlenséget, amelyért ezreknek kellett vérrel és gyásszal fizetni.